

Sicilija 2009

Štartali smo v soboto, 18/7/2009. V miru, ob sedmih zvečer. V bistvu smo šli na morje, v kontekst pa paše kakšen spectacul in kakšno rimsko kamne. In na enem mestu ne zdržim dalj kot 3 dni. GOOOO, na Sicilijo. Priprav ni bilo, s Foruma sem sprintal ene 5 potopisov, načeloma sva jih prebirala s kakšnim dnevom zaostanka, kar ni bilo nič narobe.

Dogajati se je začelo že na zadnji Petrolovi pumpi pred Sežano, ko sem tankal (iz navade) enako drago nafto, kot je v Italiji (julij 2009). Do konca izčrpan litvanski kamionar s prikolo, polno Mitsubishijev, mi je skoraj odtrgal sovoznikovo ogledalo in alkoven, ko se je basal čez pumpo in iskal plac za spat. Tulil sem kot zverina in tip je ustavil 2 cm pred prej omenjenima detajloma AD-ja. Previdnost je mati modrosti, tole se je izšlo. Nadaljevali smo proti Firencam, punce so spale, kibla pa vedno bolj tresla. Ma, to je od RedBulla in utrujenosti, gremo spat. Zapeljal sem z AC, nekje med Bologno in Firencami, na parkirišče pred nek blok, kjer smo rahlo postrani OK prespali. Zjutraj dalje, ampak treslo je še vedno. Tudi kava ni pomagala. Na parkirišču sem brcal v gumo v stilu čefurjev pod Lipco, vse OK. Potem sem jih (gume) božal po tekalni plasti. Dobesedno božal, s celo dlanjo. Glej jo packo! Zadnjo desno je napihnilo čisto od znotraj. In vroča je bila kot lava! Dol z njo, rezervo gor in moj prvi AD defekt po 7-ih letih caravaninga je uspel. Brez eksplozije gume in brez škode. Potem sem spremljal rob ceste in na vsakih 500m je ležal kos slečene gume, torej je to tukaj pogost pojav. In to celotnih 1000 km do Sicilije. Guma je bila stara 3 leta, Goodyear-ka, ustrezne nosilnosti, ni pa bila camper

guma. Bom kupil 2 novi camper, čeprav je design od Michelina češki do konca. Je pa še ena lepša od Continentala, moram preveriti cene.

Sicilija, top poletje. Vročina? Pa to bo za znoret, sploh za Gorenjca, ki ga nikoli ne zebe. Vendar sem začel z vključenim gretnjem, štumfe pa sem sezul šele v Firencah. Nadaljevanje sledi.

Naslednji stop v Pompejih v kampu Zeus poleg vhoda v arheološko mesto (40.749312; 14.480799). Zrele pomaranče res visijo z dreves, nabrala pa jih je ta velika, ki je splezala na streho kible. Niso bile za jest, sok pa je bil osvežil. Pompeji so huge, resnično mesto, ne pa ene dva rimska kamna, kot ponavadi. Ene 2 uri stvar navduši tudi strojnika, potem naj japonski mazohisti nadaljujejo sami pod tistim soncem.

Popoldne gas po škornju navzdol do Ville S. Giovanni in na trajekt. Povratna za kemper 64 €, trajekt vozi non-stop. Od Salerno navzdol očitno nihče ni plačeval cestnine, zato je tudi nihče ne pobira. AC je nekje super, nekje dizaster, predvsem pa zahteva 100% pozornost, ker se kar naenkrat prelevi iz Avtoahna v magistralko Bratstva i Jedinstva nekje dol ob Južni Moravi. In to brez opozorilnih tabel, na razdalji 100m.

Na Sicilijo smo stopili v trdi temi in po AC nadaljevali do Letojannija, kjer nas je gazda v kampu Paradis (37.39689, 15.32653) spustil notri tudi ob polnoči (sem čez 2 dni videl zakaj – 48 € na noč!). Kamp je zelo urejen, parcele ogromne, cena kot rečeno tudi, bazen pa plačljiv. Kakšna neumnost, seveda je bil prazen. Pa kapce moraš kupiti v marketu. E, razen meni je ni bilo treba (zakaj že?). Sva se s šefico z roko v gipsu režala, ko sva prišla

do tega, ampak vseeno no biznis. Smo raje napumpali čoln in ga vlekli na obalo tistih 100m. Plaža tko-tko , meduze pa so tukaj res stalnica. Morski dopust je štartal, zjutraj na kolo in v Letojanni po ribe. Tole pa je morje napram Lepi njihovi in njihovi ribičiji: mečarice, tune, mediteranski kalamari, zobatci, brancini, orade in vse plave ribe dol do sardelic. Cene od 5 do 20 €/ kg, vse sveže. Pa ugodna Nero D'Avola, ne bo težko, že vidim. Naslednji dan smo z busom šli v Taormino, grški teater pogledali samo na vhodu in pošetkali po cute mestecu. Pazite na žeparje, ki so 2x neopazno odprli ruzak, seveda so bili tošli in telefoni po mojih žepih. Banda ciganska, spretni pa so, te hudiči. Ko ga zalotiš, se dela takega tošota, da res ni, pa podurha jo stran ko martinček! Počasi smo začeli ločevati Sicilijance od ostalih turistov, tudi prve lokalne šefe s cigarami v BMW-jih in Mercedesih smo pričeli srečevati. To je baje mafija, a ne? Oči, kako zgleda mafija? Kje živi? Kako je oblečena? Ma ne vem, srce, isto kot pri nas. Aha. Oči, kaj dela mafija? Z busom nazaj do kampa. Šofi je bil car, tisto kišto je vtaknil na centimetre v tisto gužvo, in to pri polnem gasu.

Spokamo in naredimo rekordni premik, dolg cele 4 km. Iz busa sem namreč zagledal v potopisih omenjeni PZA pri Toniju (37.351289, 15.297002), spodaj pa Isolo Bello. Ko smo šli s kemperjem mimo, je Toni ravno zapiral, plac pa je bil prazen. OK, 25 €na noč. Ma Toni, imel si ceno 15 € Si si, ma je high sezona! Dol pa čudovit arhipelag, dejmo se tuki kopat. Naj bo, spali pa smo na najbolj dišečem parkingu do sedaj (med čudovitimi cvetočimi bogomilami). Ampak zjutraj – sistemattizzato. Kemper poriniti do rampa, ob 8.00. Parkeggio posso do 12.00, ma sistemattizzato ob 8.00. To mi je povedal ene 5x. OK Toni, vai in bona notte. Pokazal mi je še skrivališče za ključ od rampe, da smo lahko šli ven na sladoled. Zutra j sistemattizzato, nato kopianje na Isoli Belli.

Sledil je dvig na Etno. Z avtom pod gondolo na 2000m, fino se je shladilo. Neke table o plačilu parkirnine sem namerno spregledal in se pozanimal glede ogleda vulkana. Stvar je draga, kpl. za odraslega 51 €, za otroke 30 €. Karkoli drugega kot polni paket je brez smisla, kajti ta boljš je na vrhu, 500 višinskih metrov, ki jih naredi gondola, pa za hribolazce. Po kosilu gor, ob 16.30. Stvar je impresivna, lava vsepovsod, zadnji izbruh leta 2002 jim je podrl celotno infrastrukturo, smučarsko središče (gondolo in 3 vlečnice) ter gorsko kočo na 3000 m. Skopali so nove smučine (poleti je to cesta) in traso žičnic, ostalo je natur. Iz gondole se presedemo v Unimoge in off-road na 3000m. Gor je ta pravo! Piha, mraz, naokoli sami kraterji. Sicer jih je na Etni cca 300, non-stop delajo 4-je, iz bližnjega (ki je nastal leta 2002) se kadi vodna para, iz vrha Etne (3350 m) pa še kaj hujšega (žveplo,...). Vodič naredi 1 urno turo, v totalno vročih tleh si spečemo roke in nabereemo lavo različnih barv: bakreno – baker, rdečo – železo, belo – fosfor, itd. Glavni krater je močnejše aktiven od oktobra do januarja, v luft bruha 1 km visoko prah in pepel in takrat je letališče v Siracuzi zaprto, prah pa pometajo tudi na Malti. Izbruhi lave so redkejši in bolj spektakularni. Unimogi so carski, tako si predstavljam vožnjo po Marsu ali po Luni. Ker smo bili zadnji obiskovalci, smo se z njimi peljali tudi po smučišču do parkinga, ker gondola ob 17.00 neha voziti. Etna – MUST SEE. Celoto. Če pa ste alpinisti, je še bolje zjutraj najeti vodiča in gor na 3350. Brez vodiča je baje precej nevarno... Lava ima cca 1900°C in se hladi nekaj let. Na nekaterih mestih postane toplo in naenkrat se zaveš, da si tam, v centru dogajanja... Na parkirišču smo nakupili božanske pestote in sladke kreme (mularija) in po nemško (beri hladno) prespali. Nisem ravno vklopil Trume, bi jo pa kmalu.

Zjutraj dol v Catanio, v pasjo vročino in gužvo, na plačljiv parking pred Grand Hotel in na tržnico. To je to! Sicilijansko vpitje prodajalcev, robe ni da ni, sadje skoraj že tropsko, okusi polni sonca in božanski, rib kot toče... Ruzak poln, vsak obe roki polni vreč in potem nazaj do AD-ja. Sam genij je iznašel absorpcijski hladilnik, ki je požrl vse kalamare ter šnicle tune in mečarice.

Nadaljevali smo na jug, AC nikjer, neki obvozi so nas vodili mimo Lago di Lentini, Francoforti in dalje do Raguse. Siracuso smo spustili, bilo je biblijskih 47°C. Pri 90 km/h sem stegnil roko skozi okno in pihal je totalno vroč fen. Še nikoli doživeto, to JE pasja vročina. Hvala Bogu, suha vročina. Klime v AD nimamo, tisti dan smo jo pogrešali, vendar dvomim, da kompresorski sistemi s temperaturo kondenzacije cca 50°C pri takih temperaturah okolice učinkovito funkcionirajo. In sedaj vrhunec vročine: ko sem vozil po tistih pasjih rovtah, sem zagledal spedenano črnko v vročih hlačkah ob cesti. Pa še eno in še eno. Čepele so na 100 m v grmovju, ob 13.00, pri 45°C. Eno posebej zažgano sem hotel kvalitetneje ovekovečiti, pa je pograbila kamen in ga zabrisala v AD. K sreči v bok, ne v vetrobran. Marš, kurbe sicilijanske, gremo dalje. Oči, kdo so te tete? Kaj delajo v grmovju?

V bistvu smo šli na morje, ne? Sledim potopisom in gremo v Agricamp v Punto Secco (36.79390; 14.48958). Za 2 dni. Mah, čist OK; plaža; in borovci. Ostalo bolj za en drek, polno muh, zguba cajta. Če bi vedel, kako je na zahodu, bi prej potegnil dalje.

Po pobitih 167 muhah smo šli mimo Agrigenta v Aragono, na Macalube. Tisti forumaš, ki je našel ta miniaturni cukrček sredi ničesar, je car. Letos so z EU sredstvomalce uredili parcheggio in ostalo, vulkančki blata pa so luškani za 1 uro, pa spi se fajn tam. Nazaj v Agrigento (res lepo mesto) in v Dolino templjev. 2 članici med kamne, ostala 2 sva kartala v AD-ju in kupila 5 l olivnega olja od starčka z impresivno belimi in nečloveško velikimi novimi umetnimi zobmi. Dobro olje, bil pohvaljen. Cena 5 €/l, klinc pa Hrvatje s svojimi 70 kunami za liter. Temperature so bile mirne; vroče še, ampak ne take saune kot prej. Spet smo sledili koordinatam in šli v Eracleo Minoa (37.39242; 13.2825). Za naslednja 2 morska dneva OK, v čoln pa pod bel klif, ven iz ne pretirane gužve. Rosinih roza zapestnic jim je zmanjkalo, zato dobimo zelene.

Sledil je fotrov dan za Corleone, garmin nas je vodil po finih bližnjicah (Ribera, Burgio, Chiusa, Campofiorito). Spomladi mora biti res lepo, sedaj pa je bilo vse suho in pšenica požeta. Ne moreš verjeti: neskončna polja v notranjosti, obdelana po hribih do vrhov letih, zgoraj pa prava mesta. Sicilijanska, gosta, z ozkimi ulicami. Filmska pokrajina. Parkirali smo na glavni trg pred cerkvijo. Corleone OK, če je bil tisti mačo s cigaro v ustih, v BMW-ju in zajebanim pogledom mafija, OK, sicer je nisem videl. Je pa ena punca ženi diverzantsko porinila v roke letak z vabilom v muzej Mafije. Seveda sem ga videl šele v Marsali, jeb...!!! Torej, v Corleoneju obvezno v ta muzej! Smo pa šli v cerkev, kjer je bila foto razstava pobožnega ljudstva v uprizoritvi neke vrsta pasiona. Verna pa je, tale mafija. Pa zraven nas je v italijanski amerikanščini neka mamica razlagala svojim otrokom (ki jih ni naučila maternega jezika) zgodovino tega dogodka. Očitno diaspora, verjetno iz NY-a.

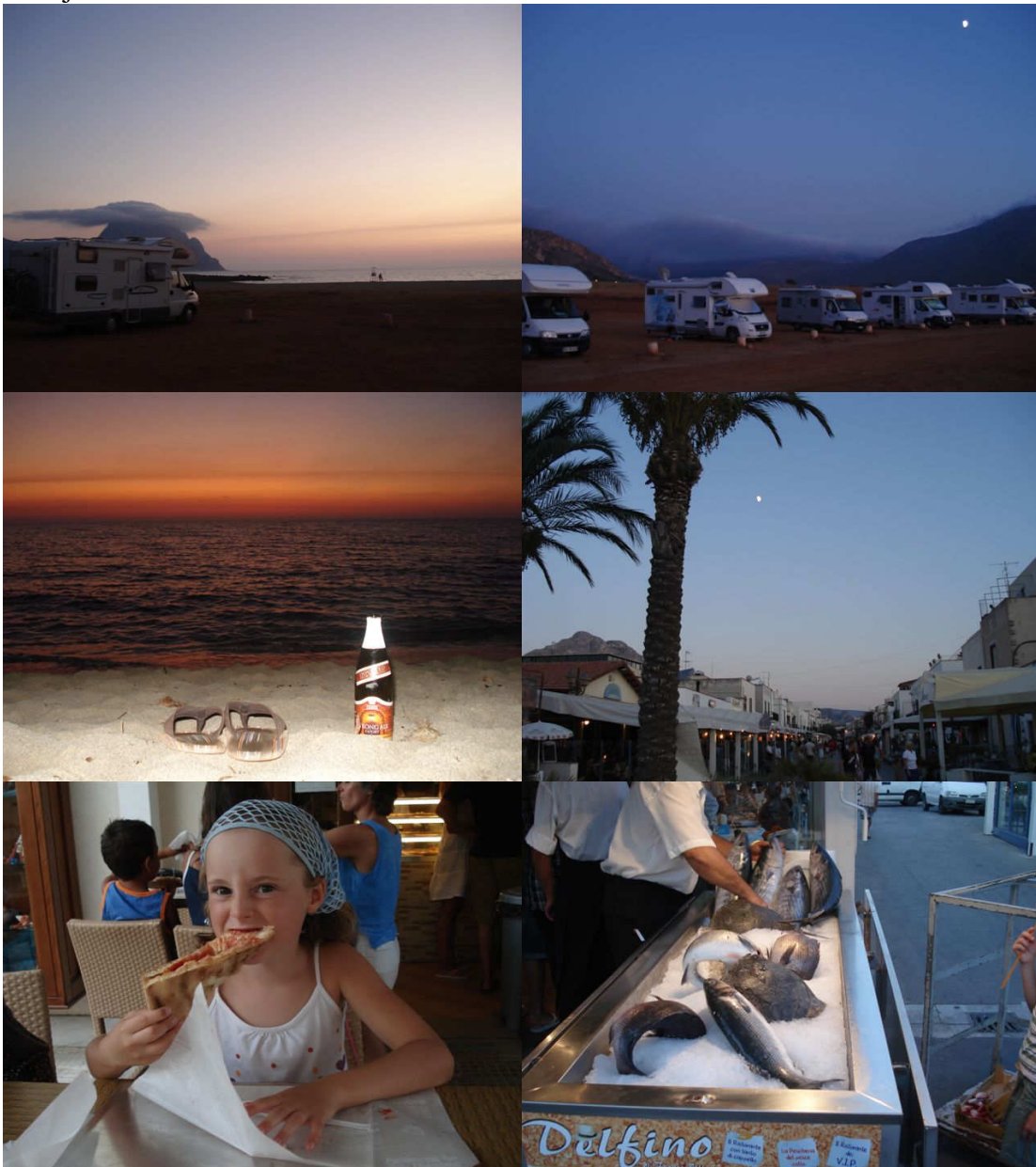
Ker je bil garmin dopoldne priden, smo ga ubogali tudi ob izhodu iz Corleoneja. Direktno smer jugozahod. Čez polja, sicer sem videl neko tablo v stilu »cesta zaprta«, ampak zgledalo je vse OK. Prve zožitve zaradi zemeljskih plazov me niso preplašile in tako naredim nekaj 20 km. Sledilo je hudo bremsanje pred koncem ceste, ki so jo nadomestili z betonsko fliko, dolžine 10 m. In tako dalje. Kilometer po kilometer, mimo jezera Roccamena. Niti žive duše v radiu 20 km, jezero zgleda krasno, ob njem so 3 kmetije in 0 ljudi. Niti cest do tja. Cesta je postajala vedno hujša, nazaj ne grem, naprej pa 4 km/h. Končno me je prehitel traktor, torej tukaj človeštvo obstaja. Sledila je najgloblja luknja, v katero sem do sedaj zapeljal s kemperjem, pravzaprav usek ceste, ki se je v pol metra spustila en meter nižje. Naravnost bi nasedel na rezervoar odpadne vode, torej diagonalno, žena bejž ven pa glej pod avto. Smo zlezli, pa hvala Bogu je tudi vukojebine končno zmanjkalo in smo naleteli na normalno cesto, pa na pumpo z mrzlim pirom. Uf, tega sem pa rabil... Mimo Menfija smo šli direktno v Marsalo, radio pa je lovil same prekomorske Alahakbarje. Tukaj me je fajn zamikalo, da bi dal kiblo na trajekt pa čez, iz Trapanija vozi do Tunisa ene 6 ur.

V Marsali smo parkirali na free parkirišče z izpustom in vodo ob morju in na vhodu v strogi center (po moje je to to, nisem ziher: 37.794810; 12.432501). Mirno nas je prespalo ene 7 kemperjev. Zjutraj v mesto (čudovit parkec znotraj mestne hiše), po marsalo in marcipan, v ribarnico po mečarico in ob morju mimo solin in mlinov na veter (odlično za prespat; 37.86383; 12.48501) skozi Trapani gor v Erice. Parkirati sem moral pod vhomom, gor niso pustili (free, pod drevesi). Erice je luškana vasica, s svojo mikroklimo, bilo je dobesedno hladno in oblaki so se občasno zaletavali vanjo. Zelo podobno kot Sintra nad Lizbono; narediš samo par km, pa padeš v popolnoma drugo klimatsko okolje (vse zeleno, velika drevesa). Omenjeni kanoli so res dobri, ma itak je bilo v slaščičarni pri noni Mariji vse božansko, vključno s terasastim gostinskim vrtičkom med bajtami. Pa drago tudi. Mal so hecni tele Siciljanci, ker nikjer ne zaprejo cest za promet v tistih ozkih in s turisti zabitih luškanih mestkih. In potem je gužva neznanska...

V dolino smo se spustili po severni strani, razgled s prepadne ceste je bil enkratni. Monte Cofano je imel kapo iz oblaka na sicer popolnoma jasnem nebu. Po dolini skozi vasice proti San Vito lo Capo in pit stop za dopolnjevanje zalog v Casteluzzu. Potem na sanjsko plažo med cca 15 kemperjev (koordinat nimam, je pa itak prva ob cesti Casteluzzo – San Vito lo Capo, pa kemperje vidite s ceste), seveda v prvo vrsto. 2-dnevno izležavanje bi lahko raztegnili tudi v neskončnost; zjutraj pibipajo lokalni podjetniki s kruhom, paradajzom, ribami, olivami, skatka z vsem. Vse kar človek rabi je camper-stop čez nekaj dni, kar pa se baje da free urediti pred kampom, ki je 3 km naprej v smeri San Vitota. Baje, nismo sprobali. Smo pa naslednji večer šli v San Vito, luškano morsko mesto z vso ponudbo. Kanoli so bili še boljši kot v Erice. Zamikal nas je tudi izlet z barko v park Riserva dello Zingaro, vendar ker gre za tipično dopoldansko šugaman barko s tremi postanki za kopanje, nismo šli. Spravili smo se nazaj na free plažo šteti valove in prazniti buteljko Nero D'Avola v mesečini.

Naslednji dan je sledil premik mimo Palermo (klinc ga gleda, nabito polna sicilijanska packarija od mesta) v Cefalu. Tisti spomenik razstreljenemu sodniku Falconeju je prehitro padel mimo, da bi se uspel ustaviti. AC se tukaj prične plačevati. Zakampirali smo se v kamp Costa Ponente (38.026973; 14.017318), ki je fin, z bazenom (plačljivim ob nedeljah) in javno plažo, dostopno po strmih stopnicah in zelo polno. Vse skupaj je ene 100 višinskih metrov nad morjem. Sosedje Calabreži so imeli pred enim starim fordodom (alkoven) zunaj hladilnik, nad njim glasbeni stolp in žur od jutra do konca (beri dokler so stali na dveh). DJ je bil odličen, muzika romanska, vendar odlična, sami italijanski in španski hiti. Kako gre že tista »mi piace...«? Če veste, sporočite, da potegnem dol z neta. Oskrba z ribami (s kolesom) v Cefaluju je bila dobra (tudi ob nedeljah), zvečer pa smo si ta sicilijanski Piran ogledali s kolesi v kompletu. Sem bil precej živčen, ker je cesta brez asfaltnih bankin, zelo prometna in precej gori doli. Ampak sta zvozili, tudi Nina (6 let). Gor na Dianin tempelj nismo šli, pralnico iz 16. stoletja pa smo našli takoj za vhodom v mesto na levi strani proti morju. Voda je ledeno mrzla in ni mi jasno, kako so uboge ženske tam prale perilo. Kot bi stal v Savi Bohinjki; mam raje umazane gate.

Po dveh dneh smo bili siti bazena in italijanskih žurerjev. Nekaj časa je še ostalo, elektronski denar je itak varljiv, tako da smo ob severni obali nadaljevali proti Messini. Ne daleč, takoj za Cefalujem smo s ceste zagledali sanjsko, prodnato (za razliko, ker so bile do sedaj vse mivknate) plažo. Seveda parkirišča ni, takoj nad plažo je cesta, nad njo železnica, nad njo pa hrib. Parkiral sem po italijansko – na robu ceste in boli te ku...

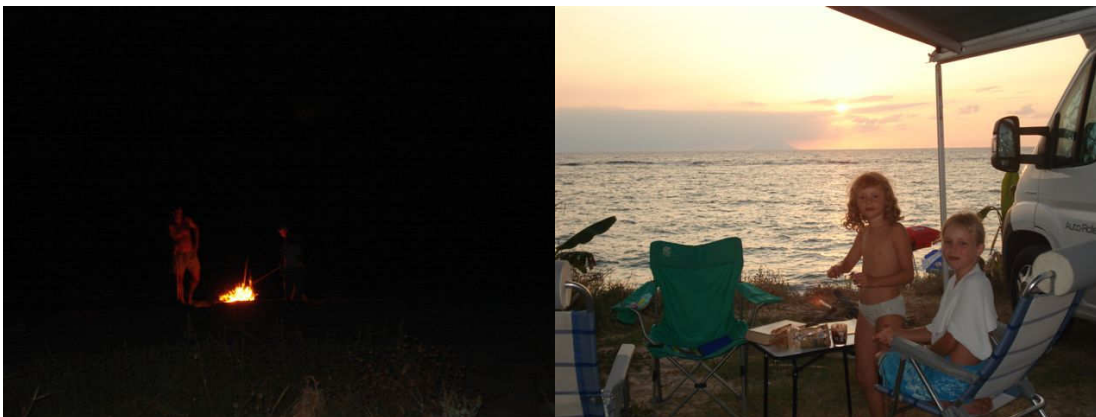

Kopanje je bilo božansko, voda pa kičasto topla. Pretopla. Okoli in okoli pa polno skal za šnorklajat. Kosilo smo še naredili tam, prespati pa se res ni dalo.

Gas na AC in tistih 180 km v Messino, takoj na trajekt (zakaj je že dobro imeti povratno karto?) in smo že v Calabriji. Po prej omenjeni zmešani AC do odcepa za Tropeo na neke koordinate iz nekega potopisa. Pa očitno globalno segrevanje dela hitreje kot smo ocenjevali, ker so tiste koordinate letos vsaj 50 m od obale, v morju jasno. Poiskali smo svoje koordinate (camper stop) in za 15 euro na dan parkirali v prvo vrsto (38.65798; 15.84844). Tropea je bila severneje ene 3 km, vendar nedostopna s kolesom (za otroke), ker je obala strma in gre cesta precej višje gor. PZA je bil kičast, klif zadaj, 10 m od morja, kristalno morje, precej strma mivknata plaža, nasproti Stromboli s svojo večno vulkansko kapo, zvečer pa mesečina. Na plaži smo kurili bambusove palice (al kaj je že to) in odložili potovanje domov za nadaljnih 24 ur. Seveda, zjutraj tipični pibip in ribe, kruh, itd. Ma, dej še zadnjič tisto mečarico na žar, pa še eno oradico zraven.

Vodo smo zjutraj na PZA dolili, izpust pa ni bil možen. Ta dan je bil cilj Ravenna, ki smo ga sicer dosegli, vendar ne v planiranih 12 urah (s postanki), temveč v 15-ih. 920 km, preveč za kemper v enem dnevu. Iz Tropee na AC do Atena Lucana, čez hrib skozi Bricenzo, mimo Titota s Potenzo (pardon, na Potenzo), kjer nas je čakal Enzo. Pa Melfi in končno Foggia in jadranska AC. Tale podeželska ne-AC je prav fina, hitra in lepa in prazna in zastoj. Dežela je čudovita, sama pšenična polja, ni čudno zakaj te Makaronarji pojejo toliko pašte. Jadranska AC pa je ene 6x boljše kot zahodna vzporednica, nova, lepša, prazna, z odličnimi pumpami, ki imajo vse camper-stop. Smo to izkoristili za tuširanje in servis AD-ja (voda, WC), vse brezplačno. Tam pri Anconi se promet zgosti in kamioni postanejo ponovno nadležni. Je pa tale njihova jadranska stran resnično en sam dolgcajt, zanimivo postane od Ancone navzgor. Vsaj tak je vtis z AC. Na parkirišče Mirabilandije smo zapeljali ob dveh ponoči in 2 noči prespali za 14 euro kpl med ene 100 kemperji, vmes tudi prvimi slovenskimi po treh tednih.

Mirabilandije ne bi opisoval, kupiš karto in velja 2 dni (in adijo Ferrari muzej, ki sem ga planiral zadnji dan potovanja). Vodnega dela ne dokupujte, ker so naši aqua parki dosti boljši. Omeniti pa moram mesto duhov, kjer mi ta stari in ta pametni točno vemo, do kam seže tisti okostnjak, ki ti v temi in ob strašljivih zvokih pade pred vagonček. Hladen kot špricer sem se podelal v hlače, ko me je stvor počohal po pleši. Banda italijanska, notri so namontirali ta prave Giovannije, ki preoblečeni v strašila v red postavijo in zastrašijo tudi ta stare. Bil sem navdušen, vendar dame niso hotele iti še enkrat skozi vse to. Ja, pa ta nova formula (ispeed al neki takega) tolk šiba, da sem na bicepsih fasal močne podplutbe.

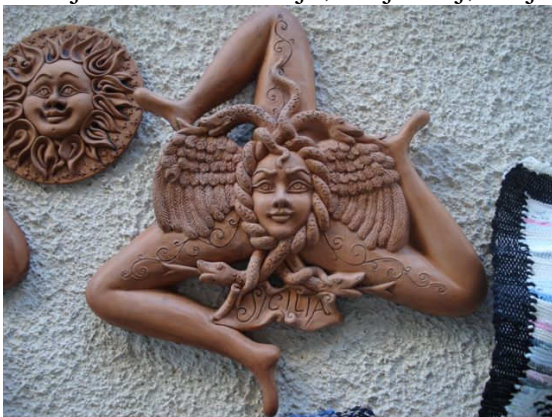

Pa še smetanca za driftarje: to, kar obvladajo vozniki v šovu Policijska akademija z M3-ji in 325-kami serije E36, razen Petra Žvana v SLO ne zna nihče. Podpišem.

Zvečer gas do doma, ne na Bologno, pač pa do Benetk ob laguni. Sadje pri občestnih vočarjih je vredno nakupa.

Sicilija: odlična popotniška destinacija, najbolje maja, ko je vse zeleno, malce bolj prazno in malce hladneje. Plaže so bolj ali manj čudovite, vendar ne toliko, da bi dol rinili samo zaradi njih. Etna: must see. Varnost brezhibna, Sicilijanci v svoji žlobudravščini simpatični, ustrežljivi, prijazni in tolerantni. Ceste zahtevajo zrelega šoferja, kot povsod na Mediteranu, načeloma pa spoštujejo pravilo večjega in tolerirajo turiste z gajbami. Za Slovenijo večinoma ne ve nihče, pomaga pa tista gesta, ko pokažeš svojo desno nogo za Italijo, počakaš njihov »si, si«, potem pa nadaljuješ levo od noge, se primeš za domovino in rečeš Slovenija. Smeh je garantiran, če pa ni dovolj, pomaga Jugozlavia. Dol še vedno. Potovali smo 3 tedne, od tega smo bili na Siciliji 2 tedna, prevozili 4100 km in zapravili malo denarja glede na dolžino potovanja, doživeto, videno, pojedeno in popito. Cene na Siciliji so na SLO nivoju, nekje bolj, nekje manj, nekje pa so nižje.

Uroš Grošelj
Lesce

